

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 12. marts 2026

Sag 61/2025

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Nykøbing Falster den 23. marts 2022 (1-800/2022) og af Østre Landsrets 19. afdeling den 24. april 2025 (S-939-22).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Lars Apostoli, Kristian Korfits Nielsen og Julie Arnth Jørgensen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse og frifindelse for udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Anbringender

T har anført navnlig, at landsretten har anvendt forsætsbegrebet forkert i lyset af de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund, herunder om hans subjektive forhold.

Ingen af de opregnede faktiske forhold, som er lagt til grund ved bevisvurderingen, kan begrunde, at han indså, at det var muligt, at A ikke lovligt kunne indrejse i Danmark, og at han forholdt sig accepterende hertil. Derved adskiller sagen sig fra UfR 2012.1101 H, hvor landsretten lagde bevismæssige omstændigheder om den tiltaltes subjektive forhold til grund for forsætsvurderingen.

Hvis han ikke frifindes, bør straffen bortfalde eller nedsættes som følge af lang sagsbehandlingstid i landsretten i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, jf. straffelovens § 83 og § 82, nr. 13. Byrettens dom blev afsagt i marts 2022, hvorefter landsretten først behandlede ankesagen ca. 3 år senere. Sagen er ikke kompleks.

Ved straffastsættelsen må det indgå, at hans forhold ikke adskiller sig fra Bs, der for samme forhold er idømt en bøde på 5.000 kr. Kørslen er ikke foretaget i en erhvervsmæssig sammenhæng, han har gode personlige forhold, er gift og i arbejde. Hvis straffen ikke bortfalder eller fastsættes til bøde, skal den gøres betinget i lyset af sagens samlede omstændigheder.

Der skal ikke ske udvisning, idet han ikke udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, jf. udlændingelovens § 26 b, stk. 1, 1. pkt. (EU-opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, 2. led). Der er tale om et enkeltstående tilfælde, hvor han er dømt ved den laveste forsætsgrad. Det var første gang, at han brugte BlaBlaCar applikationen som chauffør, og formålet med køreturen var at transportere nogle møbler fra Oslo til Frankrig. Hans adfærd må betegnes som spontan og tilfældighedspræget, da han på ingen måde havde planlagt at transportere A over grænsen til Danmark. Det kan således ikke lægges til grund, at han vil være tilbøjelig til at udvise en sådan adfærd i fremtiden. Han er ikke tidligere straffet. Han bor i Norge og skal både i privat og arbejdsrelateret sammenhæng transportere sig til og igennem Danmark. Udvisning vil derfor være uproportional.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at landsretten har anvendt forsætsbegrebet korrekt og med rette har fundet forholdet omfattet af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1, idet T som fører af personbilen og udbyder af den konkrete transport på appen BlaBlaCar har ydet bistand til As indrejse i Danmark.

Landsretten har formuleret forsættet og anvendt forsætsbegrebet på samme måde som Højesteret i UfR 2012.1101 H, og de faktiske omstændigheder, som landsretten har lagt til grund, kan begrunde, at der foreligger forsæt. Højesteret kan ikke efterprøve den konkret foretagne bevisbedømmelse vedrørende skyldsspørgsmålet, herunder vægtningen af de enkelte beviser, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis.

Landsretten har med rette udmålt straffen til 30 dages ubetinget fængsel, jf. UfR 2012.1101 H, UfR 2018.437 H og UfR 2018.442 H. Sagens omstændigheder og Ts personlige forhold giver ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

En samlet sagsbehandlingstid på ca. 3 år og 4 måneder i to instanser og ca. 4 år og 2 måneder i tre instanser medfører ikke i sig selv en krænkelse af EMRK artikel 6. Efter en samlet vurdering, herunder af den samlede sagsbehandlingstid, udgør den lange berammelsestid i landsretten på over 3 år i en relativt ukompliceret sag heller ikke en krænkelse af artikel 6. T har alene risikeret en kortere frihedsstraf og udvisning af et land, som han ikke har nogen særlig tilknytning til. Han har været på fri fod under sagens behandling, og landsretten har udøvet bestræbelser på at fremme sagen, idet sagen blev flyttet fra landsrettens bitingsted i Nykøbing Falster til hovedtingstedet.

Hvis der foreligger en krænkelse af EMRK artikel 6, skal T kompenseres ved enten en kortere ubetinget fængselsstraf eller ved at gøre fængselsstraffen betinget og nedsætte de sagsomkostninger, som han pålægges at betale.

Betingelserne for udvisning med indrejseforbud i 6 år efter dagældende udlændingelovs § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5, og § 24, nr. 2, er opfyldt. Betingelserne for udvisning af en EU-statsborger er endvidere opfyldt, jf. udlændingelovens § 26 b og EU-opholdsdirektivets artikel 27 og 28. T tog selv initiativ til at tilbyde personer, som han ikke kendte, transport over en landegrænse, og hans adfærd kan hverken betegnes som spontan eller tilfældighedspræget. Bistand til ulovlig indrejse er en trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse i form af statens ret til at sikre kontrollen med, hvem der opholder sig her i landet.

Udvisning vil heller ikke være uproportional. Han kan rejse fra Norge til Frankrig og øvrige EU-lande via direkte fly eller kørsel i bil uden om Danmark. Han vil ikke blive indberettet som uønsket i Schengen.

Højesterets begrundelse og resultat

T, der er fransk statsborger, er ved landsrettens dom fundet skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1, ved forsætligt at have bistået den marokkanske statsborger A med ulovligt at rejse ind i Danmark.

Situationen var den, at T, der sammen med sin hustru skulle køre fra Orléans til København, via appen BlaBlaCar havde aftalt med B, at han og en ekstra passager kunne køre med fra Hamborg til København. Da bilen blev standset i Rødbyhavn, kunne B vise gyldig rejselegitimation, men det kunne den ekstra passager, A, ikke.

Ved landsrettens dom blev T for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1, idømt fængsel i 30 dage og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

For Højesteret har T i første række påstået frifindelse under henvisning til, at landsretten har anvendt forsætsbegrebet i form af dolus eventualis (positiv indvilligelse) forkert.

Efter udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1, straffes den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet, med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Det er en betingelse for, at der ved overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1, foreligger forsæt i form af dolus eventualis (positiv indvilligelse), at tiltalte indså, at det var muligt, at udlændingen ikke lovligt kunne indrejse i eller rejse gennem landet, og at tiltalte psykologisk forholdt sig accepterende til denne mulighed for det tilfælde, at det faktisk forholdt sig på denne måde, jf. herved Højesterets dom af 9. januar 2012 (UfR 2012.1101).

Højesteret kan ikke efterprøve den konkret foretagne bevisbedømmelse vedrørende skyldsspørgsmålet, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis. Højesteret kan imidlertid tage stilling til, om landsretten har anvendt forsætsbegrebet rigtigt, og om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund af landsretten, herunder vedrørende Ts subjektive forhold, kan begrunde, at der foreligger forsæt.

Byretten og landsretten har med henvisning til T og As forklaringer og det i øvrigt oplyste lagt følgende til grund:

”at tiltalte den 2. januar 2022 var fører af den i anklageskriftet anførte bil på det i anklageskriftet anførte tidspunkt og sted, at tiltaltes hustru, B og A var passagerer i bilen fra Tyskland til Danmark, at tiltalte via Blabla-car applikationen havde aftalt kørslen med B, der tog en ekstra passager med, at tiltalte alene havde kendskab til B gennem Blabla-car og intet kendskab havde til A, der talte lidt fransk og engelsk, og ikke havde gyldig

rejsselegitimation til at indrejse i Danmark, og at hverken tiltalte eller B sikrede sig dette eller i øvrigt spurgte ind hertil.”

På baggrund af disse omstændigheder fandt byretten og landsrettens flertal, at det var bevist, at T indså, at det var muligt, at A ikke lovligt kunne indrejse i Danmark, og at han psykologisk forholdt sig accepterende til denne mulighed for det tilfælde, at det faktisk forholdt sig på denne måde.

Højesteret finder, at de faktiske omstændigheder, som landsretten har lagt til grund, ikke kan begrunde konklusionen om, at T handlede forsætligt i form af dolus eventualis (positiv indvilligelse). De anførte faktiske omstændigheder giver således ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at han indså, at det var muligt, at A ikke lovligt kunne indrejse i Danmark, og at han psykologisk forholdt sig accepterende til denne mulighed for det tilfælde, at det faktisk forholdt sig på denne måde.

Betingelserne for at anvende forsætsformen dolus eventualis (positiv indvilligelse) er herefter ikke opfyldt.

På den baggrund tager Højesteret Ts påstand om frifindelse til følge.

Der er derfor ikke anledning til at tage stilling til hans subsidiære påstand om, at der skal ske formildelse som følge af den lange sagsbehandlingstid i landsretten i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 6 og til hans påstand om frifindelse for udvisning.

Thi kendes for ret:

T frifindes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for byret, landsret og Højesteret.